De zadelmaker en de zee (B2 · NT2 Dutch B2)

Tekst / Transcript

Marnix had zijn hele leven met leer gewerkt. In een klein atelier achter het station maakte hij zadels, riemen en tassen, precies zoals zijn vader het hem had geleerd. Het ambacht dat hij uitoefende, was in Nederland bijna verdwenen; er waren nog maar een paar werkplaatsen over. Toch kwamen er klanten uit heel Europa naar hem toe, want zijn werk was beroemd onder ruiters. Hij hield van de geur van leer en van de stilte van de vroege ochtend.

Op een dinsdag stond er een Amerikaan in de deuropening, een echte cowboy uit Montana, met laarzen, een hoed en handen als schoppen. De man vertelde dat hij drie weken door Europa reisde en dat hij speciaal voor een zadel was gekomen. Marnix nam de maten op en ze dronken samen koffie in de werkplaats. Ze spraken over paarden, over het weer en over de eenzaamheid van grote vlaktes. Aan het eind van het gesprek zei de Amerikaan iets wat Marnix niet meer losliet: een mens moet af en toe zijn eigen land verlaten, anders wordt hij blind voor zichzelf.

Drie maanden later stond Marnix voor het eerst van zijn leven aan boord van een schip. Zijn dochter had hem een cruise door de fjorden cadeau gedaan voor zijn zestigste verjaardag. Hij voelde zich er aanvankelijk belachelijk, tussen de dansavonden en de eindeloze buffetten. Maar toen het schip 's nachts door het donkere water begon te cruisen, en de bergen als zwarte muren aan beide kanten opdoemden, veranderde er iets in hem. Hij bleef urenlang aan de reling staan, ook toen het begon te regenen.

Op de vierde dag zag hij vanaf het achterdek een enorme rug uit het water komen. Een walvis, zo dichtbij dat hij de huid kon zien glanzen. Een vrouw naast hem slaakte een kreet van verbazing, en binnen een minuut stond het hele dek vol mensen met telefoons. Marnix zei niets. Hij dacht alleen maar dat dit wezen ouder was dan alle ambachten van de wereld samen, en dat het hem volstrekt niet nodig had.

Die avond, alleen in zijn hut, kreeg hij tot zijn eigen verbazing een huilbui die minutenlang duurde. Hij had niet meer gehuild sinds de begrafenis van zijn vader, twaalf jaar eerder. Het was geen verdriet, dacht hij later, maar eerder opluchting. Hij had zijn hele leven dingen gemaakt voor mensen die hij nooit terugzag, en nu had hij eindelijk iets gezien dat niemand kon maken.

Toen hij thuiskwam, hing hij een foto van de walvis boven zijn werkbank. Klanten vroegen er weleens naar, en dan vertelde hij het verhaal in twee zinnen, want langer hoefde niet. Zijn dochter merkte op dat hij sindsdien rustiger werkte en minder klaagde over de tijd. Soms, als het atelier leeg was, keek hij naar dat grijze schepsel op de foto en glimlachte. Het zadel voor de Amerikaan is trouwens nooit opgehaald; het hangt er nog steeds, links van de deur.

Try our 6-step method for free and make these words stick.

Listen to this episode online: https://course.interactivelessons.nl/local/podcast/episode.php?id=28442

Start this course for free: https://course.interactivelessons.nl/mod/quiz/view.php?id=1968